

הלון פרק שביעי עירובין

עין משפט גזירה

ב א מ"י פ"ח מהלכות
ע"ז הלכה ג טו"ש
י"ד ס' קצ"ט ע"פ י"ב
ב א ג מ"י פ"ח מהל'
עירובין הלכה י"ט
סמג ע"ז א טו"ש פ"ח
ס' ט"ג:
ב א ג מ"י פ"ח מהל'
עירובין הלכה כ
סמג ע"ז טו"ש פ"ח ס'
ס' קצ"ט ע"ז ט'
ב א ג מ"י פ"ח מהל'
ע"ז טו"ש פ"ח ס'
ס' קצ"ט ע"ז ט'
א' ס' ט"ג:

ב א ג מ"י פ"ח מהל'
הלכה ו סמג ע"ז ג
ולאין ע"ז טו"ש פ"ח ס'
מקט"ע ע"ז י'
ב א ג מ"י פ"ח מהל'
עירובין הלכה י"ב
ופ"ח הלכה ה סמג ע"ז
א טו"ש פ"ח ס' ע"ז
ס' קצ"ט ע"ז י'
ב א ג מ"י פ"ח מהל'
עירובין הלכה ג סמג
שם טו"ש פ"ח ס' ע"ז
ס' קצ"ט ע"ז י'
ב א ג מ"י פ"ח מהל'
עירובין הלכה ג סמג
שם טו"ש פ"ח ס' ע"ז
ס' קצ"ט ע"ז י'
ב א ג מ"י פ"ח מהל'
עירובין הלכה ג סמג
שם טו"ש פ"ח ס' ע"ז
ס' קצ"ט ע"ז י'
ב א ג מ"י פ"ח מהל'
עירובין הלכה ג סמג
שם טו"ש פ"ח ס' ע"ז
ס' קצ"ט ע"ז י':

הלכה י"ב

רב ניסים גאון

ובא משנה לפני ר' חייא
ואמר ר' יוחנן ד' י"ב ע"ז
ב"ר יוסי בבבלי כל כך
אחת מחמירי עירובין ר'
חיה בבבלי הוה ואתה
בסוף פרק א' דמסכת
סוכה אמר ר' יוחנן ליש
הוי"ו כפרת ר' חיה ובניו.
משחילה נשתכחה תורה
בישראל, עלה עורא
מבבל ויסדה, חזורה
ושנתכחה, עלה ר' חיה
הבבלי ובניו ויסדרה,
ובפרק ל"ו כריתות ר'
הושעיה הוה שכיח קמיה
דבר קפרא בשוקא ואתא
לקמיה דר' חייא, ואתה
מוציא בר קפרא שוואל
בבבלי ר' חיה מה בבבלי
אמר ברב ר' ז' ס' ל' כ

פרק הלון

רבינו חננאל (המשך)

ר' חייא, אמר רב נתן
נקיטין אחר שיתופי
מבואות, ואחד עירובי
תחומין צריך לזכות, בעי
רב נתן עירובי תבשילין
צריך לזכות או לא, ואמר
רב יוסף מאי תיבעי ליה
הא אמר שמואל צריך
לזכות, ההוא טרוינא
דלא בעא לאוגרי להו
רשותיה לבי מבוי, ואילו
ואגרו אינהו מדביתיהו,
ואמר להו ר' יודא
שפיר עבידיהו דאשתו
של אדם מערבת לו שלא
מדעתה, וכן (ב)אשתו
של גוי משכרת בלא
רשות בעלה, ואם בא
בעלה הגוי ומתה בטילה
אחיה השכירות, ונאסרו
חזרו לאיסורן, וכן אמר
רב יהודה (בר הושעיה)
שמהו דשמואל, אשתו
של אדם מערבת לו שלא
מדעתה, ואותבין עלייהו
הגוינא נשים שיעריבו
ושנתתפו שלא מדעת
בעליהן אין עירובין עירוב
ואין שיתופין שיתוף,
ופריקין (ב) מתינתא בליל
אסר עלייהו כגון שאינו

רב אמר א"צ צ'כות. דכיון דאסר עליה גמר ומקני ליה וצתחומין
צריך לזכות דלא אסר עליה ולא גמר ומקני כדפירש בקונטרס
ולשמואל צמזמו צריך לזכות דלמקני רשות הוא דקסבר עירוב משום
קנין צפ"י מי שהוליאחו (לש"ל דף מט.) אפילו למ"ד עירוב משום דירה
צריך לזכות כדי שיהא קונה דירה
צבית חזרו וצתחומין סבר שמואל
לאין צריך לזכות דלא קני רשות
אחרים הוא אי נמי כיון דאין מערצין
עירובי תחומין אלא לדבר מלוא משום
מלוא גמר ומקני ועוד כיון דעירובי
תחומין אין מערצין אלא מדעתו
אמירתו כשהוא אומר אל וערב לי
חשובה כוכיה והשתא יש דברים
שאנו מחמירין בחצירות תחומין
לחצירות צריך לזכות לשמואל וצעי
פת וצתחומין אין צריך לזכות ואין
צריך פת ויש דברים שאנו מחמירין
בתחומין טפי דצתחומין צעי ב'
סעודות לכל אחד וצתחירות צומן שהן
מרוצין סגי [צמזמן צ' סעודות לכולם
וצומן שהן מועטין סגין צגרגרת
לכל אחד דלמחמירין (ט) סוף פירקין
וישאלת עירוב ציד חרש שטוה וקטן
אינו עירוב וצתחומין וצתחירות קטן
גובה את העירוב:

מעשה בכלתו בו. פ"י בקונטרס

דהאי עובדא צתחומין
הוה ואע"ג דצתחירות פליגא מתני'
עליה דרז רב תנא הוא ופליג וקשיא
דעיקר וקשיא לא היתה אלא
לחצירות ומהא לא משני מידי וי"ל
דעירובי חצירות היה המעשה וכן
פירש רבינו חננאל ורז סבר כרבי
ישמעאל וקסבר רז דתנא דידן תנא
צתחירות דענין זכיו כל שכן
בתחומין דתחומין לכולי עלמא צעי
זכיה ולפירוש הקונטרס דמוקי לה
בתחומין יש לומר דרבי חייא ורבי
ישמעאל צ"י יוסי משום צ"י אודו
לעמעיינא דר' חייא אית ליה לעיל
צספ"ק (ט) דתחומין דלוריימא ולהכי
מתמיר צהו ור' יוסי דמיקל לעמעיה
דלמך לעיל (דף לה.) ספק עירוב כשר:
אמר רב נתן נקיטין אחד
עירובי תחומין ואחד שיתופי
מבואות צריך צ'כות. וכן הלכה וכן
פסק בשאלמות (ט) צפרשת ויהי צעלה
דכולס צריכין לזכות עירובי תחומין
וחצירות וציתופי מצואות ועירובי
תבשילין ואע"ג דעני רב נתן
עירובי תבשילין מאי הא מסיק צ"י
דלא שמיע ליה דשמואל דאי שמיע
ליה הוה מייבעיא ליה:

אתו לקמיה דרבי יהודה אמר ר' אבהו
הבי אמר שמואל אשתו של
אדם בו, ואס תלמך ואמאי לא
מיימי מדכר יהודה דלמך צריש סדר
(לעיל דף סד.) משמיה דשמואל שכירו
ולקטיו של נכרי נתן עירובו ודיו
וכל שכן אשתו והוה מיימי מנכרי
אנכרי ויש לומר * דלשמואל אשתו
נימא ליה לצתומי: **רבי אבהו**
רבי אבהו דא דרגיל אסר כון פתח
דעל ערב עמהם וגם אינו אוסר עליהן. כלומר אינו ממחה על [דין] אשתו מפני שעריבה עמהם, אבל אם ממחה
על ידי אשתו אוסר על בני חצרו, וכי קאמר שמואל (כך אסר) [בדאסר] עלייהו [דא"כ] קשיא דשמואל אדשמואל.
דאמר שמואל אחד מבני מבוי שרגיל ומשתתף עם בני מבוי ומנע ולא רצה להשתתף, בני מבוי נכנסין לביתו
ונטלין ממנו שיתופי מבוי על כרחו. [רגיל אין שאין רגיל לא] קשיין אהרדי דהא רזא דאמר [אשתו של אדם
מערבת לו שלא] מדעתה. אלא לאי הא דמיתה על דיה רוצח ביה עירובי שיעריבה אשתו, ודשמואל
ודר' חנינא היכא דלא אסר כגון שלא מיתה. נימא סמייע ליה כרפין אותו (נושקין) ונעשה לחי וקורה למבוי.

ואין עוועין מפירותיה. דאי לאו דפלמיה לא הוה פרשי מיניה:
נלפני סס ע"ז שהיתה צוטה מדינה: צריך להודיע. אס חפצין
צכך שמה מקפידין בעירובין ואמר צפ"ק (ט) המקפיד על עירובו אינו
עירוב שעינו כרה צוטה פת לימן לחצירו אכל משלו אין צריך
להודיעו דוכין לו לאסרם שלא צפניו:

הכא סתן. צעירובי חצירות ומזכה
לסן: **הכא לא סתן.** צעירובי תחומין
קתני לקמן (דף פג.) כ"ל משתתפין
בתחומין כו' ולא קתני ומזכה לסן:
ההלכה לניס המרזח. מצעוד יוס
סוך לתחום עירה ומזכה לה ואסר
לה לחזור: ר' חייא צבלי היה כדלמרינן
צנמכת סוכה (דף ג.) עלו ר' חייא
וצניו ויסדוה: ואיבעיא לכו גרסינן:
צריש" דנע עקב. צ"י לא היה הגון
לפיכך לא חזרו: אקוף. הרבה
עלי הדרך צשצ"ל: ויול אסולמא
לזכר. דרך מסילת (ט) זור: רבי חייא
קאי כרצ בתחומין וגבי חצירות
טעמא דרצ משום דכיון דקאסר
עליה גמר ומקני ואין צריך זכיה
ואע"ג דמתני' פליגא עליה דרצ רז
תנא ופליג: **ר' אבהו** למאן דפליג.
מי אשקחן דמאי אינש עליה:
טרוינא. נכרי היה ממונה על כלי
זיין העשויין לשמירת העיר להלחם
על הצרים ודר צעיר: הא דאסר. על
צני המבוי לא צעינן דעמיה ומתני'
צדלא אסר כגון חצר שצין שני
מצואות ורגילה עם זה ולא עם זה:
פני נמי דמספרה. זמורה שמואל
היכא דלא אסר: וול נשקפא.
אינו רוצה ומתכוין לאסור עליהן:
שאני

(בריה) דבת יעקב כי ממת
מרב יעקב בר אידי בעא מיניה משל חמותה עירבה ומושום דלא זיכתה לה
או דלמא משלה עירבה ומושום דשלא מדעתה אמר ליה משל חמותה
עירבה לה ומושום דלא זיכתה לה אמר רב נתן נקיטין * אחד עירובי תחומין
(ט) ואחד עירובי חצירות * אחד שיתופי מבואות צריך לזכות בעי רב נתן
עירובי תבשילין צריך לזכות או אין צריך לזכות אמר ר' יוסף ומאי תיבעי ליה
לא שמייע ליה הא דאמר ר"נ בר רב אדא אמר שמואל * עירובי תבשילין צריך
לזכות אמר ליה אביי פשיטא דלא שמייע ליה דאי שמייע ליה מאי תיבעי
ליה אמר ליה אבו עירובי תחומין מי לא אמר שמואל אין צריך לזכות ואמר
איהו צריך לזכות הכי השתא בשלמא התם פליגי רב ושמואל וקא משמע
לן כחומרין דמר וכי חומרין דמר אבל הכא אי איתא דשמייע ליה מי איכא
דמאן דפליג ההוא טרוינא דהוה בשביביותיה דרבי יודא א"ל אוגרי לן רשותך
לא אוגרי להו אתו לקמיה דר' יודא אמרו ליה מהו למיגר מדביתיהו אמר
להו הכי אמר ר"ל משמיה דנברא רבה ומנו רבי חנינא * אשתו של אדם
מערבת שלא מדעתו ההוא טרוינא דהוה בשביביותיה דרב יהודה בר
אושעיא אמרי ליה אוגר לן רשותך לא אוגר להו אתו לקמיה דרב יהודה
בר מתנה לא הוה בדיה אתו לקמיה דרב יהודה אמר להו הכי אמר
שמואל אשתו של אדם מערבת שלא מדעתו מיתבי נשים שיעריבו ונשתתפו
שלא מדעת בעליהן אין עירובין עירוב ואין שיתופין שיתוף לא קשיא * הא
דאמר הא דלא אסר הכי נמי מסתברא דא"כ קשיא דשמואל אדשמואל
דאמר שמואל * אחד מבני מבוי שרגיל להשתתף עם בני מבוי ולא נשתתף
בני המבוי נכנסין לתוך ביתו ונטלין שיתופין ממנו בעל כרחו רגיל אין שאין
רגיל לא שמע מינה לימא מסייע ליה * כופין אותו לעשות לחי וקורה למבוי
שאני

מוסף רש"י

ואין עוועין מפירותיה. והוא פשוט
וע"ז (ח. ח.) דבי צנפני.
שם עובדת כוכבים שלהם
(שם.)

רבינו חננאל

ואין טועמין מפירותיה.
ושמואל אמר כגון
דאמר הני חמיר
לזכות דבי נצופי
ושנתה ליה ביום אדם.
אמר אמירא אמרו לי
סבי דפומבדיתא הילכתא
שמואל. וחובטין על
מאן דאמר צריך להגביה
בבית של (שוחפן)
[שיתופי מבואות] וכן
הקרקע טפה. והגוי
כינז משתתף מביתו
מניה אדם חבית של יין
של שמון לחמיו ושל
לחשור. ופרקי טפה.
איתמר שיתופי מבואות רב אמר אין צריך לזכות ושמואל אמר צריך לזכות.
עירובי תחומין באמר צריך לזכות ושמואל אמר אין צריך לזכות. בשלמא לשמואל דתנן בשיתופי מבוי ומזכה לתן. אלא
לרב דאמר שיתופי מבוי אין צריך לזכות קשיא ליה מתני'. ופרקי תנאי היא, ר' חייא סבר צריך לזכות ור' ישמעאל ב"ר
יוסי אמר משום אביי אין צריך לזכות. דתניא מעשה בכלתו של ר' אושעיא שהלכה למרחק ועירבה לה תחומה משלה
ולא זכתה לה ואסר לה ר' חייא. ואמר לו ר' ישמעאל ב"ר יוסי בבבלי כל כך אתה מחמיר בעירובין, כך אמר אבא כל
שיש לך להקל בעירובין (בעירובין) הקל. וכן אמר ר' יוחנן דחמותה משל עצמה עירבה ולא זיכתה לכלתה ולפיכך אסר

רגיל לערב עמהם וגם אינו אוסר עליהן. כלומר אינו ממחה על [דין] אשתו מפני שעריבה עמהם, אבל אם ממחה על ידי אשתו אוסר על בני חצרו, וכי קאמר שמואל (כך אסר) [בדאסר] עלייהו [דא"כ] קשיא דשמואל אדשמואל.
דאמר שמואל אחד מבני מבוי שרגיל ומשתתף עם בני מבוי ומנע ולא רצה להשתתף, בני מבוי נכנסין לביתו ונטלין ממנו שיתופי מבוי על כרחו. [רגיל אין שאין רגיל לא] קשיין אהרדי דהא רזא דאמר [אשתו של אדם מערבת לו שלא] מדעתה. אלא לאי הא דמיתה על דיה רוצח ביה עירובי שיעריבה אשתו, ודשמואל ודר' חנינא היכא דלא אסר כגון שלא מיתה. נימא סמייע ליה כרפין אותו (נושקין) ונעשה לחי וקורה למבוי.

רגיל לערב עמהם וגם אינו אוסר עליהן. כלומר אינו ממחה על [דין] אשתו מפני שעריבה עמהם, אבל אם ממחה על ידי אשתו אוסר על בני חצרו, וכי קאמר שמואל (כך אסר) [בדאסר] עלייהו [דא"כ] קשיא דשמואל אדשמואל.
דאמר שמואל אחד מבני מבוי שרגיל ומשתתף עם בני מבוי ומנע ולא רצה להשתתף, בני מבוי נכנסין לביתו ונטלין ממנו שיתופי מבוי על כרחו. [רגיל אין שאין רגיל לא] קשיין אהרדי דהא רזא דאמר [אשתו של אדם מערבת לו שלא] מדעתה. אלא לאי הא דמיתה על דיה רוצח ביה עירובי שיעריבה אשתו, ודשמואל ודר' חנינא היכא דלא אסר כגון שלא מיתה. נימא סמייע ליה כרפין אותו (נושקין) ונעשה לחי וקורה למבוי.